

หวงรัก

บทที่ 32

ฟ้ารุ่ง หัวใจกระตุกวาบ ซวดเซไปข้างหลัง หวาดหวั่นว่ามันจะเป็นความจริง

เธอได้ยินเสียงหวีดหวิวอื้ออึงอยู่ในศีรษะ ถ้ามองใครๆ

“คุณคิดจะทำอะไร... ทำไมถึงป็นเรื่องบ้าๆ นี่ขึ้นมา”

“ผมไม่ได้ป็น แต่ว่าเดือนคุณต่างหาก เดือนให้คุณรู้ว่าเราผูกพันกันเกินกว่าที่คุณจะทิ้งไปง่ายๆ”

“หยุดเดี๋ยวนี้” หญิงสาวกรีดเสียง ยกสองมือปิดหูราวกับจะสามารถปิดกั้นเสียงของอีกฝ่ายไว้ได้

“ผมมีสิทธิที่จะดูแลลูกของผม” ชายหนุ่มไม่ยอมแพ้

“เขาไม่ใช่ลูกของคุณ ไม่ใช่..!”

“อยากจะดูบุญแจกห้องไหม บุญแจกที่คุณเองเป็นคนชี้ที่เก็บให้ผม” เสียงถามเยาะหยัน “หรืออยากจะพิสูจน์อะไร ตรวจเลือด ตรวจดีเอ็นเอไหม ยิ่งไงๆ คุณก็หนีความจริงไม่พ้นหรอก”

“ไม่..!” หญิงสาวกรีดเสียง ทั้งอัดอั้นทั้งขุ่นเคือง น้ำตาลลลตาไปหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ “ฉันไม่ต้องพิสูจน์อะไรทั้งนั้น ไม่มี ความจำเป็นชนิดเดียว”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะฟ้องศาล ขอให้มีการพิสูจน์”

“ก็ลองดูซิ ลองดู ถ้าคุณทำได้”

น้ำเสียงเธอสั้นสะท้านเจ็บปวด ดวงตาวาววาบด้วยหยาดน้ำตา สะท้อนสะท้อนความสะเทือนใจระคนโกรธเกลียด สีหน้าของชายหนุ่มอ่อนลง รู้สึกว่าตนมาไกลเกินเลยไปเสียแล้ว

ทุกครั้งที่เขาโกรธและพาล เธอจะเจ็บและทำให้เขาเย็นลง แต่ว่าในครั้งนี้ ชายหนุ่มได้ผลออกจนวาระเปิดโดยไม่ตั้งใจ

เขาได้แต่ขู่ว่า “อย่าไปก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นผมทำแน่”

“คุณห้ามฉันไม่ได้หรอก”

เธอเค้นเสียงที่แหบพร่า เจ็บปวดซิงซัง... เธอยิ่งเจ็บปวดเมื่อนึกถึงความปวดร้าวของสามีซึ่งชายหนุ่มผู้นี้เป็นผู้ก่อขึ้น

“ถ้าคุณทำอย่างนั้นจริง คุณก็ไม่ใช่คน..!” น้ำเสียงและประกายตาเคียดแค้นของเธอกรีดลึกลงในความรู้สึกของชายหนุ่ม คำพูดดังตอกย้ำ “รู้ไหมว่าคุณพิรัคคุณมากแค่ไหน คุณพีแคว์คุณ มีคุณอยู่ในใจตลอดมา แต่คุณกลับตอบแทนเธอแบบนี้ จิตใจของคุณทำด้วยอะไร คุณยังมีความเป็นคนอยู่หรือเปล่า”

การกล่าวถึงพี่ชายบีบคั้นจิตใจชายหนุ่มไม่แพ้กัน เขาไม่อาจจะทนให้เธอพูดต่อไปได้

“พอแล้ว..!”

ร่างสูงที่ล่ำสันประชิดถึงตัวเธอเร็วจนหลบไม่ทัน แขนทั้งสองของหญิงสาวถูกยึดแน่น ดึงร่างเข้าไปจนชิด ตาประสานตา ดวงตาคู่ที่อยู่สูงกว่า แมื่อดือตึงตระหง แต่กลับสะท้อนสะท้อนความเจ็บปวดไม่แพ้กัน

“ผมไม่เถียง ผมมันเลว ผมไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองดีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว... จำได้ไหม ผมคือน้องชายเหลือขอ เป็นแกะดำ ฉะนั้นไม่ว่าผมจะทำอะไร มันก็ไม่มีอะไรแตกต่าง มาถึงตอนนี้ผมไม่เหลืออะไรอีกแล้ว ผมไม่จำเป็นต้องเลือกที่จะเป็นคนดี ผมต้องการเพียงลูกของผมเท่านั้น”

“เขาไม่ใช่ลูกของคุณ.....”

ฟ้ารุ่งกรีดเสียง แม้อ้อมแขนถูกยึดไว้ แต่ความโกรธผสมกับความเจ็บแค้นทำให้ระดมทุบตีอีกฝ่ายหนึ่งสุดกำลัง สะบัดดิ้นรนเพื่อให้หลุดจากการจับกุม อากาศจับยึดยิ่งรุนแรงขึ้น ร่างทั้งร่างกลับถูกรวบเข้ากอดรัดไว้ แม้ว่าจะดิ้นรนจนหมดเรี่ยวแรง ร่างของหญิงสาวที่ถูกตรึงอยู่ในอ้อมแขนที่แข็งแรง ยังแสดงอาการแข็งขืนต่อต้านเต็มที่

ตาต่อตาจ้องประสานกัน คู่หนึ่งโกรธแค้นซิงซัง อีกคู่หนึ่งเจ็บปวดหม่นหมองและดื้อดึง

“ปล่อยฉัน” เธอเค้นเสียง

อ้อมแขนที่แข็งแรงยังรวบรัดร่างบางๆ ไว้แน่นราวกับปลอกเหล็ก แต่ในที่สุด ชายหนุ่มก็ปล่อยเธอให้เป็นอิสระอย่างจำใจ ร่างเล็กๆ ซวดเซขณะผละหนึ่ไปทันทีราวกับกำลังหนีปีศาจร้าย ชายหนุ่มรับรู้ถึงความโกรธเกลียดซึ่งเขาก่อวานให้เกิดขึ้นโดยไม่เจตนา ในขณะที่เขาได้แต่กล่ำกลืนความเจ็บปวดไว้ อ้อมวอนด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

“อย่าไปจากที่นี่นะฟ้า...”

อีกฝ่าย เริ่มสะอื้นร่ำไห้

“ผมขอเพียงอย่าไปจากที่นี่เท่านั้น”

“บอกมาซิว่าไม่จริง..!”

ชายหนุ่มได้แต่ยืนนิ่ง

“บอกมาว่าคุณแค่สร้างเรื่องขึ้นมา” เธอคาดคั้น น้ำตานองหน้า

ชายหนุ่มยืนนิ่ง ดวงตาหม่นมัว “ไม่ว่าคุณต้องการอะไร บอกผมมาคำเดียวเท่านั้น ผมจะให้ทุกอย่าง ขอเพียงอย่าไปจากที่นี่เท่านั้น.....”

“บอกมาว่าลูกของคุณไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณ”

เสียงร่ำร้องดังขึ้นพร้อมกับอาการร่ำไห้ ครั้นพออีกฝ่ายยังยืนนิ่ง เธอก็คว้าไปที่หน้าต่าง ผลักให้เปิดออก ร่างที่ไหวตัวผวาตามต้องหยุดชะงัก เมื่อประสานกับดวงตาเจ็บแค้นที่องหน้าตาของอีกฝ่าย

“บอกมาว่าเขาไม่ใช่ลูกของคุณ ไม่อย่างนั้นฉันจะกระโดดลงไป”

ชายหนุ่มยืนนิ่งสีหน้าขริมจืด ตาประสานตา อีกครู่หนึ่ง เขาก็หันหลังเดินถอยออกไปเงียบๆ

ฟ้ารุ่งทรุดลงนั่งอย่างไร้เรี่ยวแรง ร่ำไห้ด้วยความรันทดอดสูใจ

ไม่ใช่ครั้งแรกที่หญิงสาวได้ยินเสียงเดินมาหยุดที่หน้าประตูห้อง เดินวนไปเวียนมาแล้วก็ผละจากไป... ดึกแล้ว ฟ้ารุ่งไม่อาจขมตาให้หลับได้... เธอรุนตัวขึ้นนั่งเงี้ยวฟูฟ่องอย่างระแวง ภูริมีกุญแจห้อง..! นานมาแล้วที่เธอเองเป็นคนซึ่ล้นซึกที่เก็บกุญแจสำรองทั้งหมดของบ้านให้ชายหนุ่มดู ขณะนี้ แม้เธอจะใส่กลอนประตู ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยทำสมัยเมื่อพีรชต์ยังมีชีวิตอยู่ เพราะสามีมักจะกลับบ้านในเวลาที่เขาหลับไปแล้วเสมอ ทว่าฟ้ารุ่งยังกังวล ไม่แน่ว่ากลอนประตูที่แน่นอนจะตัดทานกำลังคนหนุ่มที่เธอคิดว่าบ้าคลั่งวิกลจริตผู้นั้นได้

เธอเอนกายลงนอนเมื่อเสียงเดินห่างกลับไป ไม่ได้รับรู้ถึงสีหน้าหม่นหมอง ดวงตาขริมเศร้าของอีกฝ่าย

เธอรู้สึกตัวตื่นในวันรุ่งขึ้นเมื่อแสงแดดแผดจ้า แต่งตัวเสร็จแล้วก็ได้แต่เดินวนเวียนอยู่ในห้อง กลัวที่จะต้องเผชิญหน้ากับคนที่เธอชิงชัง

“คนเลว...!”

เธอกรีดร้องซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่ข้างในใจ คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วก็ได้แต่ร่ำไห้ด้วยความอดสู พีรชต์ จะเจ็บปวดหัวใจเพียงใดในเมื่อภูริคือน้องชายคนเดียวที่เขารักและห่วงใยตลอดมา

ฟ้ารุ่งอดสงสัยไม่ได้ ว่าสามีจะขับไล่ไล่ส่งเธอออกไปหรือไม่ หากไม่ใช่ภูริทำเรื่องเลวร้ายนี้ขึ้น จริงละ สามีบอกเลิกกับเธอแล้วและเดินจากไปหาผู้หญิงของเขา แต่เขาก็กลับมาด้วยความรักเป็นห่วง แต่เขาก็กลับมาเห็นภาพบาดใจที่ภูริทำไว้และฟ้ารุ่งไม่ได้มีสติรับรู้.....

“คนเลว เลวที่สุด”

เธอพาลทุบโต๊ะเก้าอี้ สะอื้นให้ด้วยน้ำตานองหน้า

สาวใช้ ขึ้นมาเคาะประตูเรียกในตอนสาย ฟ้ารุ่งนั่งนิ่งเงียบรอนจนเสียงเรียกหายไปแล้วก็ร้องไห้อีก พอเวลากลางวันก็มีเสียงเคาะประตูเรียกให้ทานอาหาร ฟ้ารุ่งตอบออกไปด้วยน้ำเสียงอู้ว่าเธอไม่หิว

ใครบางคนพยายามจะติดต่อเข้ามาทางโทรศัพท์ เธอปิดเสียงเรียกแล้วไม่สนใจที่จะตอบรับ บ่ายคล้อย สาวใช้มาเคาะประตูห้อง บอกว่ามีโทรศัพท์ถึงเธอ ฟ้ารุ่งรับสาย

พอได้ยินน้ำเสียงวิงวอนของอีกฝ่าย เธอก็ตัดการติดต่อทันที

ไม่จำเป็นต้องเกรงอกเกรงใจกันอีกต่อไปแล้ว

หญิงสาวไม่มีเรี่ยวแรงพอจะเก็บข้าวของต่อ แต่ครั้นจะพาดตัวออกจากห้อง ก็เกรงว่าสาวใช้จะผิตสังเกตุกับสภาพหน้าตาที่บอบช้ำ เพราะร้องไห้ทั้งวันทั้งคืน จึงได้แต่ขดตัวอยู่ในเก้าอี้ นึกถึงสามี แล้วก็ร้องไห้อย่างเศร้าเสียใจ

ด้วยความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะไปจากคนที่เธอเพิ่งจะรู้สึกเกลียดชังอย่างที่สุด หญิงสาวลุกขึ้นเก็บเสื้อผ้าข้าวของต่อ แม้จะหิวโหยและมีอาการหน้ามืดจนต้องหยุดยืนยึดหลักใกล้มือไว้ครั้งแล้วครั้งเล่า หญิงสาวก็หาได้หยุดทำงานไม่

แต่ว่าฟ้ารุ่งไม่อาจทนผืนสังขารที่บอบบางได้ หญิงสาวหน้ามืดหมดสติล้มลงที่กลางห้อง ไม่ได้ยินเสียงเรียกของสาวใช้และเสียงของชายหนุ่มที่พอกลับมาก็มาวนเวียนอยู่ที่หน้าประตูห้อง ทั้งเคาะและเรียกครั้งแล้วครั้งเล่า สีหน้าเคร่งขริมวิตกกังวลกับคำรายงานที่ว่าฟ้ารุ่งไม่ได้ออกจากห้องมาทานอาหารเลย

ชายหนุ่มใช้กุญแจสำรองไขประตู แม้ลูกบิดจะหมุนอย่างเป็นอิสระ แต่บานประตูกลับไม่ขยับเขยื้อนเพราะติดกลอนที่ด้านใน เขาส่งเสียงเรียกเธอครั้งแล้วครั้งเล่า จะมีเสียงตอบกลับก็หาไม่

“ฟ้า ตอบซิ แค่บอกว่าคุณไม่เป็นอะไรก็พอ”

ความเงียบย้งทวีความวิตกกระวนกระวาย สาวใช้ที่ยืนรอรับคำสั่งต้องแตกตื่นเมื่อเห็นเจ้านายหันรีหันขวางอยู่ชั่วครู่ก็ผลุนผลันไปที่หน้าต่าง เปิดกว้างออก แล้วป็นออกไปสู่ความมืดข้างนอก

ไม่มีช่องทางให้เดินในระหว่างหน้าต่างชั้นบนที่ด้านนอกของตัว

ตึก นอกจากขอบบางๆ ซึ่งเป็นลวดลายของงานสถาปัตยกรรมที่รอยต่อระหว่างชั้น เป็นขอบทางยาวและแฉ่งแฉ่งที่เพียงพอสำหรับเป็นที่รองรับปลายเท้า และให้ยึดจับได้ชั่วคราว สาวใช้ทั้งสอง ที่ตามมาเกาะหน้าต่าง ดูต้องอุทานครั้งแล้วครั้งเล่าเมื่อปลายเท้าของชายหนุ่มลื่นพลาด จนเกือบจะพลัดตก ดีแต่มือที่แข็งแรงยังยึดจับตัวเองไว้ได้ แม้เหงื่อจะผุดพราย แต่ว่าในไม่ช้า ชายหนุ่มก็ถึงหน้าต่างห้องนอนของฟ้ารุ่ง เขาเปิดมันไม่ได้จึงได้แต่กำมือทุบกระจกหน้าต่างจนแตกพร้อมกับหยดเลือดจากกำปั้นเปล่าเปื้อนหยาดกระจาย

ชายหนุ่มสอดมือเข้าไปปลดล็อก เปิดบานหน้าต่างแล้วโหนตัวเข้าสู่ห้องที่มืดและเงิบ พอเปิดไฟ เขาก็เห็นร่างของฟ้ารุ่งนอนอยู่บนพื้นห้อง

เสียงเคาะประตูพร้อมกับเสียงร้องถามร้อนรนของคนข้างนอก ทำให้เขาต้องรีบถอดกลอนประตู ก่อนจะหันกลับมาหาร่างที่นอนไร้สติ โดยไม่สนใจคนที่ตามเข้ามา สองสาวใช้อุทานโวยวาย ทั้งกับร่างที่นอนหมดสติของหญิงสาว และโลหิตที่หยาดจากหลังมือของชายหนุ่ม

“คุณฟ้าเป็นยังไงบ้างคะ”

“คุณผู้ชายโดนแก้วบาด เลือดไหลใหญ่แล้วค่ะ”

ชายหนุ่มคว้าผ้าผืนเล็กได้ก็พันรัดมือตนเองลงๆ โอบอุ้มร่างที่อ่อนระทวยขึ้นวางบนเตียง ใบหน้าของหญิงสาวซีดเผือด ชายหนุ่มตบเบาๆ อย่างปลุกปลอบ เมื่อไม่ได้ผลก็ลุกไปที่โต๊ะแต่งตัว ก่อนจะกลับมาพร้อมกับขวดน้ำหอม เปิดฝาเทใส่ผ้าแล้วจ่อลงที่จมูก

“ใครมียาดม เอายาดมมาซิ”

เสียงสั่งร้อนรน สาวใช้คนหนึ่งถลาออกไปจากห้อง อีกคนหนึ่งเข้ามาช่วยบีบนิ้ว พัดวีให้ ปลายนิ้วเขาไล่ปลดกระดุมเสื้อด้านหน้าออกเพื่อขยายให้ปลอดโปร่ง เขาดึงร่างเธอขึ้นแนบเข้าเพื่อปลดขอเสื้อชั้นในที่ด้านหลัง ก่อนจะจับให้นอนลงตามเดิม พรหมปลายนิ้วลงบนใบหน้าพร้อมกับพริ้วเรียกอย่างร้อนรนห้วงใย

“ฟ้า... ฟ้าจ้า.... ลืมตาซิ....”

สาวใช้ที่กลับมาพร้อมกับยาดมกลิ่นฉุนถลาเข้ามาจ่อหลอดยาที่จมูก ชั่วครู่ ศีรษะของเธอก็เคลื่อนไหว สายหน้าหนักกลิ่นฉุนที่ตามติด

“รู้ตัวแล้วค่ะ รู้ตัวแล้ว”

ฟ้ารุ่งลืมตาขึ้นอย่างงุนงง ครั้นพอรู้ตัวก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังจับมือเธอบีบนิ้วด้วยอุ้งมือที่อบอุ่น หญิงสาวกระตุกมือหนี แต่เมื่อยังถูกตามยึดกลับไปก็ไม่ได้แต่เกร็งมือไว้อย่างขัดขืน ปรกกายตาโกรธเกรี้ยว

อีกฝ่ายกลับยิ้มยินดี ปลายนิ้วของมือข้างที่พันผ้า ลูบไล่แก้มที่เฟ็งจะคืนสีอ่อนๆ กลับมา

“คุณเป็นลมอยู่กับพื้น เป็นยังไงบ้าง”

เธอดึงมือออกจากการเกาะกุมแรงจนเป็นกระชาก สีหน้าโล่งใจเป็นห่วงเป็นใยของสองสาวใช้ที่เฝ้ามองอยู่ ทำให้หญิงสาวไม่อาจแสดง ความขัดแย้งต่ออีกฝ่ายออกมาได้ เธอขยับตัว ครั้นรู้ว่ากระดุมเสื้อถูกปลด ทั้งขอเกี่ยวเสื้อชั้นในก็ถูกปลดออก ปรกกายตาโกรธเกรี้ยวก็หันขวับกลับมา ขณะที่มือซึ่งแทบจะไร้เรี่ยวแรงรวบสายเสื้อเข้าหากัน

อีกฝ่ายกลับมองด้วยสายตาอ่อนโยน

“สบายดีหรือยัง ไปหาหมอไหม”

“ไม่ต้อง” เธอทิ้งศีรษะลงกับหมอน อ้ออึ้งเสียงหึ่งๆ มีนงจันต้องหลับตาลง

“ไปหาหมอเถอะนะคะ คุณฟ้า ถ้าคุณหนูเกิดเป็นอะไรไปละก็แย่เลย”

สาวใช้คนหนึ่งพูด อีกคนหนึ่งเอ็ดว่า

“เอ๊ะ ยัยนินนี่ ปากเสียจิงเลย”

“ไปหาหมอเถอะนะ” ใบหน้าที่ลอยอยู่ใกล้ๆ พูดเสียงอ่อน

“คุณฟ้าขา ไปหาหมอนะคะ ฉีดยาบำรุงสักเข็ม จะได้มีแรง”

ฟ้ารุ่งหลับตาหันหน้าหนีเพื่อให้พ้นจากดวงตาอ่อนชรีมาทรของชายหนุ่ม ไปหาหมอ... ดีเหมือนกัน นอนอยู่ที่โรงพยาบาล จะได้ห่างจากผู้ชายคนนี้

เธอพยักหน้า

“หนูจะช่วยคุณฟ้าแต่งตัวนะคะ ประเดี๋ยวพอกันฟ้าไปแล้วหนูจะเก็บกวาดเศษกระจกที่แตก” แม่สาวใช้พูด “โอ คุณผู้ชายคงจะเจ็บมากใช่ไหมคะ เลือดไหลเป็นทางเขียว”

ชายหนุ่มกลับไม่มีท่าทีใส่ใจ

“ไปบอกให้อิน ถอยรถมารอซิ” เขาบอกสาวใช้อีกนางหนึ่ง

ฟ้ารุ่งต้องกลืนใจ เมื่ออ้อมแขนของอีกฝ่ายโอบอุ้มเธอลงบันไดออกจากตัวบ้านมาที่รถ แม้เธอจะใจแข็งพยายามที่จะช่วยเหลือตัวเอง แต่ชายหนุ่มไม่ฟังเสียง ความโกรธเกลียดยังพล่านอยู่ในความนึกคิด แม้ครั้งนี้อีกฝ่ายจะได้แต่วิตกกังวลปฏิบัติต่อเธออย่างอ่อนโยน ไม่มีท่าทีก้าวร้าวเยาะหยันแม้แต่หน่อย หญิงสาวก็หาได้ใจอ่อนไม่

ร่างสูงที่นั่งอยู่ในที่นั่งตอนหน้าคู่กับคนขับรถ หันมามองหญิงสาวแทบจะตลอดเวลา เธอหลับตาเอนศีรษะอยู่กับที่พัก ไม่ต้องการพบเห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยความห่วงใย เขาพูดกับเธอ แต่จะได้รับการตอบสนองก็หาไม่

...คุณโอเคไหม ... อดทนหน่อยนะ ประเดี๋ยวก็ถึงโรงพยาบาลแล้ว....

เธอหลับตาปิดกั้นตัวเองจากชายหนุ่ม ไม่ต้องมอง ไม่ต้องเห็น ไม่ต้องตอบโต้ มีรถเข็นมารับเธอ พามาอนที่เตียง เธอฝากครรภ์ที่นี่ ภูริเป็นคนพามาเอง

ฟ้ารุ่งได้ยินเสียงชายหนุ่มพูดกับแพทย์ อีกครู่หนึ่งนายแพทย์ก็เดินเข้ามาโดยมีชายหนุ่มตามติด ฟ้ารุ่งอยากจะกรีดร้องไล่ให้เขาไปเสียให้พ้น แต่ที่ทำได้ก็เพียงหลับตานิ่งอย่างอดทนเมื่อน้ำเสียงอาหารห่วงใยดังอยู่ใกล้หูอย่างไม่เลิกราขณะที่แพทย์ตรวจอาการของเธอ

นายแพทย์พูดว่า “หมอจะฉีดยาให้ แต่ว่าคืนนี้อยากให้นอนที่นี่ ให้น้ำเกลือกับยา จะได้สบายขึ้น”

เสียงอ่อนขรั่ม ๆ ตอบรับ “ครับ... ผมจะไปจัดการเรื่องห้อง”

“คุณต้องทำผลก่อน.... ขอหมอคู่มือหน่อย”

ชายหนุ่มตอบว่า “ผมจะไปจัดการเรื่องห้องประเดี๋ยวเดียวครับ ไม่อย่างนั้นคนป่วยจะต้องนอนรออยู่ตรงนี้อีกนาน ผมไม่เป็นอะไรมากหรอกครับ แก้วบาดนิดเดียวเท่านั้น”

ฟ้ารุ่งเหลือบตามอง เห็นรอยเลือดกระจายอยู่บนเสื้อสีอ่อน เขาเปลี่ยนผ้าที่พันรัดฝ่ามือทิ้งไปแล้วครั้งหนึ่งก่อนจะออกมาจากบ้าน ในบัดนี้เลือดซึมผ่านผ้าผืนใหม่ออกมาจนเห็นเป็นดวงโต

ชายหนุ่มไปติดต่อหาห้องพัก ทำธุระให้เธอจนเสร็จก่อนที่จะมารับการรักษาพยาบาลสำหรับตนเอง ผลจากกระจกบาดลึกยาวต้องเย็บหลายเข็ม ชายหนุ่มรู้สึกปวดหนึบ ๆ แต่จะใส่ใจก็หาไม่

กว่าแพทย์จะทำผลเสร็จ ฟ้ารุ่งก็เข้าห้องพักแล้ว แต่งชุดคนไข้หลับตานอนนิ่งอยู่บนเตียงปูผ้าขาวสะอาด ไบหน้าซีดเอียงลงใกล้หมอน มีสายน้ำเกลือระโยงระยางเกี่ยวร้อยปลายเข็มยึดติดอยู่ที่หลังมือบาง ๆ ชายหนุ่มเดินมาหยุดยืนข้างเตียง เสื้อเชิ้ตสีอ่อนยังปรากฏรอยเลือด

ดวงตาของเขาแม้หันมามองแต่ว่าอ่อนโยน ใช้ปลายนิ้วลูบไล่แก้มนวลเบา ๆ ปาดเส้นผมสีน้ำตาลให้พ้นไปจากไบหน้าสีซีด เธอยังนอนนิ่งไม่ไหวติง ลมหายใจอ่อนรวรินเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

เธอหลับไปแล้ว

ชายหนุ่มได้แต่ยืนมองอย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย เหมือนจะรู้ว่านี่เป็นเวลาเดียวที่เขาจะสามารถอยู่ใกล้โดยเธอไม่เกรี้ยวกราดซิงซัง เขาจับมือข้างที่เป็นอิสระของเธอขึ้นมาจับและซบนิ่งอยู่อย่างนั้น

“ผมอยากจะอยู่กับคุณ แต่ผมรู้ว่าคุณจะต้องโกรธและยังไม่สบาย ถ้าผมอยู่ที่นี้... ผมอยากให้คุณรู้เหลือเกินว่าผมรู้สึกอย่างไร... ถ้าคุณรู้บางทีคุณจะไม่เกลียดผมมากขนาดนี้....”

เขาจับมือข้างนั้นหนักหน่วง ก่อนจะวางลงตามเดิม

อีกครู่หนึ่งก็เดินเชื่องซึมออกไปจากห้อง

ฟ้ารุ่งคงจะตื่นขึ้นครั้งหนึ่งแล้วในเวลาเช้ามีด เพราะเมื่อชายหนุ่มมาถึงโรงพยาบาลก่อนที่จะไปทำงาน แม้เธอกำลังหลับแต่ว่าผมเรียงเส้นเป็นระเบียบ ไบหน้านวลด้วยรอยแฉียง

เธอลืมตาขึ้นมาดู ครั้นเห็นว่าเป็นใครก็ทำเป็นหลับตามเดิม

“สบายขึ้นไหม” ชายหนุ่มถาม แต่จะได้รับการตอบก็หาไม่ “ดูคุณสดใสนั้นแล้ว รู้สึกแข็งแรงขึ้นกว่าเดิมหรือยัง” น้ำเสียงถามเอาใจ อยากจะจับต้องแต่ก็กลัวว่าเธอจะโกรธอีก

“นอนเล่นอีกสักพักแล้วตอนบ่ายค่อยกลับบ้านนะ ผมจะมารับ”

เธอได้แต่เงิบ

“คุณอยากจะได้อะไรหรือเปล่า ผมจะได้แวะซื้อไปด้วย”

ไม่มีคำตอบ ชายหนุ่มได้แต่ยืนมองพลางถอนใจ

ถึงอย่างไรเธอก็ไม่ได้เกรี้ยวกราดใส่เขา บางทีทุกอย่างจะดีขึ้น

...ผมแคร์คุณนะฟ้า ผมอยู่โดยไม่มีคุณไม่ได้ ผมต้องการคุณ... ผมรักคุณ.....

ภูริจากมาโดยไม่ได้พูดสิ่งที่เขาอยากจะพูด แผลกเหลือเกิน แต่คำพูดง่าย ๆ สองสามคำ ทำไมเขาพูดออกมาไม่ได้

เขาตั้งใจที่จะบอกเธอ..... วันนี้แหละ ถ้ามีโอกาส แต่เอาเถอะ ถ้าไม่ใช่วันนี้ก็พรุ่งนี้

เพราะอย่างนั้น ชายหนุ่มจึงซักซ้อมคำพูดเหล่านั้นมาตลอดทางจากที่ทำงานถึงโรงพยาบาลในเวลาบ่ายซึ่งเขาจะรับเธอกลับบ้าน.... ผมอยู่โดยไม่มีคุณไม่ได้ โปรดอย่าไปจากผม ผมรักคุณ.....

แต่ว่าเมื่อเปิดประตูเข้ามาในห้องพร้อมกับดอกกุหลาบสีชมพูช่อใหญ่ที่ดูสุดสำหรับแวะซื้อด้วยหมายจะเอาใจในระหว่างทาง ชายหนุ่มกลับ

พบแต่ความว่างเปล่า

“คนไข้กลับบ้านไปแล้วคะ” เป็นคำตอบที่ได้แต่สร้างความวิตกกังวล “มีญาติมารับคะ”

เขาพารถกลับบ้านด้วยความเร็วราวพายุ สิ่งแรกที่ทำก็คือวิ่งขึ้นบันไดไปยังห้องของฟ้ารุ่ง จับประตูให้เปิดออกอย่างง่ายดาย และ.... ไม่พบใครแม้สักคนเดียว.....

ฟ้ารุ่งไม่ได้อยู่กับเขาแล้ว...

สิ่งที่เหลือเป็นตัวตนให้สัมผัสและต้องได้ มีเพียงตู้เตียง โต๊ะเก้าอี้ที่ไร้ความรู้สึกของห้องที่ว่างเปล่าเงียบเหงา บ่อยครั้ง ที่ชายหนุ่มเข้ามานั่งเงียบๆ ผั่งตัวเองด้วยความรู้สึกอ้างว้างเปลี่ยวดาย ไม่ว่าเขาจะกลับมาด้วยอาการมีเมมาหรือไม่ ปรากฏตาหม่นมัวในใบหน้าที่เคยตระหงาก็ฉาบฉวยความเศร้าเสียใจไม่เปลี่ยนแปลง

เพียงไม่กี่วันที่ผ่านไป ภูริเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

จากชายหนุ่มตระหง่าที่มีแต่ความเชื่อมั่นในตนเอง กลายเป็นคนสูญเสียที่ท้อแท้และสิ้นหวัง ช่วงหลังไหล่ที่เคยยึดตรงสง่างาม กลับค่อมลงราวกับคนเจ็บป่วย อาการเดินเหินที่เคยมั่นคงแคล่วคล่อง กลับเชื่องช้าไร้เรี่ยวแรง

เมื่อสูญเสียพี่ชายไปกับอุบัติเหตุ ทั้งที่กำลังมีเรื่องซุนซ่องใจกัน และเขารู้ตัวดีว่าเป็นฝ่ายผิด ชายหนุ่มเศร้าโศกเสียใจสาหัสอยู่แล้ว แต่ว่าในตอนนั้นเขายังมีฟ้ารุ่ง บัดนี้ ฟ้ารุ่งได้จากไปด้วยความโศรกเกลียดชังชัง ภูริรู้สึกคล้ายกับโลกทั้งโลกได้ดับมืดลงโดยสิ้นเชิง

เขาไม่มีวันที่จะได้หัวใจเธอ ไม่มีวันได้ครอบครองร่างกายที่เจ้าตัวยินดีมอบให้ สิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ ก็คือร่องรอยที่ยังเหลืออยู่น้อยนิด ของผู้หญิงที่เขาแอบรัก.....

อรระออ เผ้ามอง เจ้านายของเธอ ด้วยความห่วงใย ชายหนุ่มไม่สบายหลายวันแล้ว มาทำงานสาย แล้วก็เดินเข้าห้องไปเงียบๆ เก็บตัวอยู่ข้างใน เลื่อนประชุม เลื่อนนัด พนักงานทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า เจ้านายไม่สบาย

เธอโทรศัพท์หาฟ้ารุ่ง สาวใช้ที่รับสายรายงานว่

“คุณผู้หญิงไม่อยู่คะ ไปค้างบ้านพี่สาวหลายวันแล้ว คงเป็นเพราะว่าเธอแพ้ท้องไม่สบายก็เลยย้ายไปอยู่กับคุณพี่สาว”

“อ้าว พี่ฟ้าไม่ได้อยู่ที่บ้านแล้วหรือ”

“ไม่ได้อยู่แล้วคะ เธอแพ้ท้องมาก เป็นลมอยู่ในห้อง คุณภูริต้องป็นหน้าต่างเข้าไปช่วยเพราะเธอใส่กลอนประตู พอกลับจากโรงพยาบาล คุณพี่ชายพี่สาวก็มารับตัวไป”

“แล้วจะติดต่อพี่ฟ้าได้ยังไง มีเบอร์โทรศัพท์หรือเปล่าจะ”

“ไม่มีหรอกคะ แต่ถ้าเธอโทรมา หนูจะถามไว้ให้คะ”

“จ๊ะ อย่าลืมหาถามไว้วันนะ เพราะว่าคุณภูริก็ไม่ค่อยสบายเหมือนกัน ไม่รู้ว่าพี่ฟ้ารู้หรือเปล่า”

“หมูนี่คุณผู้ชายเต็มเหล่าทุกวัน พวกหนูก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไรคะ”

คนหนึ่งถูกเรียกว่าคุณผู้หญิงจนติดปากมาแต่ไหนแต่ไร เพราะหลังจากพิธีแต่งงานเล็กๆ ที่จัดขึ้นอย่างไม่เป็นทางการ คุณหญิงผกาก็กำชับนักหนา ที่จะให้บรรดาสาวใช้เรียกขานฟ้ารุ่งอย่างนั้น หลังจากท่านเสียชีวิต ชายหนุ่มที่เพิ่งมาใหม่และในบัดนี้กลายเป็นเจ้าของบ้าน โดยถูกต้อง ก็ถูกเรียกขานอย่างไม่ลังเลว่า คุณผู้ชาย ฟ้ารุ่งเคยบอกสาวใช้ ให้เรียกเธอว่า “คุณฟ้า” ก็พอ แต่สาวใช้ จะเห็นเป็นสำคัญที่จะเปลี่ยนความเคยชินก็หาไม่ คนฟังอย่างเช่นอรระออ และรวมถึงกานดา ซึ่งเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่ในบ้าน จึงได้แต่รู้สึกแปลกๆ ที่ได้ยิน

คุณภูริ มีเรื่องกลุ้มใจอะไร... อรระออ เผ้าวิตกกังวล แต่จะเข้าไปถามก็ไม่กล้า ในเมื่อเขาก็ไม่ได้เรียกหาเธอ จนอรระออ ได้รับโทรศัพท์จากกานดา เธอจึงอดใจไว้อีกไม่ได้

“พี่ถามคุณภูริว่าจะให้เข้ามาทำบ้านเมื่อไหร่ เธอบอกว่าให้หยุดไว้ก่อน ไม่มีกำหนด เสียงของเธอแปลกๆ พิกุล มีปัญหาอะไรหรือคะคุณอร ตอนจะทำก็เร่งวันเร่งคืน พี่ต้องอดหลับอดนอนเขียนแบบให้ แล้วจู่ๆ ก็บอกให้หยุดไว้ พี่ตั้งตัวไม่ทัน งงไปหมดไม่รู้ว่าเอาอย่างไรกันแน่”

“อรจะถามให้คะ” อรระออ รับปาก และในที่สุดก็พาตัวเองมาหยุดหน้าห้องของชายหนุ่ม

คะนึงมองอย่างไม่เป็นมิตร

“คุณภูริ สั่งไว้ไม่ให้ใครรบกวน”

“หรือคะ” เธอชะงัก “แล้วเมื่อไหร่จะพบได้”

“ไม่ทราบ”

หญิงสาวพาตัวเองกลับมานั่งโต๊ะ ไม่เป็นอันทำงานต่อ

ค่าที่มัวแต่หวังใยชายหนุ่ม จนกระทั่งเย็นย่ำและบรรดาพนักงานพากันทยอยกลับ ชายหนุ่มจึงเปิดประตูเดินออกมา อรละออ ไม่อยากจะเชื่อว่าเธอเห็นผู้ชายที่ดูท้อแท้ สิ้นหวัง ใบหน้าหมองคล้ำ ผมยุง เสื้อผ้าที่เคยเรียบทรูกลับยับยู่ไม่เป็นระเบียบ เน็คไทถูกปลดทิ้งปมหย้อยลงมา แขนเสื้อถูกพับลวกๆ แล้วรูดรวมๆ ขึ้นไปเหนือข้อศอกอย่างไม่ใส่ใจ

“อ้าว คุณอร” ชายหนุ่มชะงักเมื่อเห็นเธอ ถ้ามองอย่างแปลกใจ “ยังไม่กลับบ้านอีกหรือ”

“ยังค่ะ” เธอตอบเสียงอ่อย

“ประเดี๋ยวคุณแม่ก็เป็นห่วงหรือ รอใครอยู่หรือครับ”

“อรรอคุณภุริ” เธอสารภาพ “คุณภุริส่งอรกลับบ้านได้ไหมคะ”

ดวงตาใส น้ำเสียงอ่อนช้อยแว้ววอนทำให้ชายหนุ่มสะดุดใจ

เขานิ่งไปชั่วครู่ “ได้ซิครับ มา...ผมจะพาคุณอรไปส่งบ้าน”

หญิงสาวเดินตามเขาต๋อยๆ ชายหนุ่มเปิดประตูให้ ไม่ใช่เจ้านายที่ต้องเดินนำหน้าใครๆ อย่างที่เขาเป็นกับคนอื่นๆ

“คุณภุริไม่สบายหรือคะ”

เธอถามเมื่อนั่งกันมาในรถ ชายหนุ่มปฏิเสธเสียงขรึม

“เปล่านี้ครับ ผมไม่ได้เป็นอะไร”

“แต่ระยะนี้ดูคุณภุริไม่เหมือนเดิม เหมือนไม่สบาย หรือว่ามีเรื่องกลุ้มใจอะไรคะ”

หญิงสาวได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอ แต่ว่ากั้วานเศร้าหมองยิ่ง

“คุณอรกังวลอะไร”

“ไม่รู้ซิคะ อรรู้สึกแต่ว่า อรพลอยไม่สบายไปด้วย”

เสียงพูดซื่อๆ ทำให้สีหน้าของชายหนุ่มอ่อนโยนลง

“พี่ฟ้าก็ไม่รู้ว่าหายไปไหน”

หญิงสาวพูดต่อ เมื่อชายหนุ่มได้แต่นิ่งเงิบ “เด็กที่บ้านคุณภุริบอกว่าเธอไม่สบายก็เลยย้ายไปอยู่กับพี่สาว เบอร์โทรศัพท์ก็ไม่มี แล้วก็ไม่มีอมโทรเข้ามาออฟฟิศเลย ออร์ก็เลยยิ่งเหงาไปใหญ่ เพราะไม่รู้ว่าจะคุยกับใคร เวลามีปัญหาพี่ฟ้าเคยช่วยได้ทุกเรื่อง แต่ตอนนี้ก็หาตัวไม่พบเสียแล้ว”

ชายหนุ่มได้แต่กลั๊กลั่นกั้วอนแข็งๆ ไว้ในลำคอ กว่าเขาจะพูดได้ก็ยากเย็น

“ฟ้าเขาโกรธผม”

“โกรธเรื่องอะไรคะ” หญิงสาวหันมาถาม ดวงตากลมโตจ้องมองอย่างแปลกใจ

ชายหนุ่มยกไหล่ ปรกาศตายิ่งหม่นหมอง

เมื่อไม่ได้คำตอบ หญิงสาวก็คาดเดาเอาเอง

“เรื่องบ้านหรือคะ พี่ฟ้าไม่ชอบ คุณภุริก็ เลียบอกให้คุณกานดาหยุดเรื่องทำบ้านไว้ก่อนใช้ไหมคะ”

ไม่มีคำตอบนอกจากเสียงถอนใจหนักๆ

อรละออเข้าใจว่าตนคิดถูก

“พอดีพี่ฟ้ากำลังไม่สบายก็เลยย้ายออกไป” หญิงสาวคาดเดาต่อ

ถามชายหนุ่มว่า “คุณภุริมีเบอร์โทรศัพท์บ้านพี่สาวพี่ฟ้าหรือเปล่าคะ ทำไมไม่โทรไปล่ะคะ”

โทรไปเพื่ออะไร เพื่อให้เธอตอกย้ำความโกรธเกลียดแล้วก็วิ่งหนีต่อไปอีกหรือ ภุริรู้ดีว่าเขาไม่มีวันจะใช้กำลังลากฟ้ารุ่งกลับมาได้ ได้แต่เพียงหวัง... ว่าหากหญิงสาวกลับมา เขาจะได้เธอไว้ตลอดไป...

แม้จะมีดคำ อรละออ ก็เป็นเพื่อนชายหนุ่มทานอาหารที่ถูกทิ้งจนเย็นชืด ชายหนุ่มสนใจแต่เพียงแก้วเบียร์โดยแทบจะไม่แตะต้องสิ่งใดเพิ่มเติมนอกจากอรละออจะคะยั้นคะยอ เขาจะใช้ส้อมจิ้มอาหารใส่ปาก กลืนกินโดยไม่ได้รับรู้รสชาติไอชะใด ๆ

ชายหนุ่มไม่ได้พูดถึงฟ้ารุ่งอีก อรละออจึงมองข้าม “พี่สาว” ที่เธอรักไปเสีย แต่จะละลาลงลั้วงถามว่าเขามีปัญหาอะไรหรือก็ไม่กล้าจึงได้แต่ชวนพูดคุยนั่นนี้ให้เขาเพลิดเพลน

ภุริมีสีหน้าเข้มขึ้นขึ้นเมื่อพาอรละออไปส่งถึงบ้าน

“ขอบคุณคุณอร ผมรู้สึกสบายใจขึ้นมากเลยครับ”

“ออร์ก็เหมือนกันค่ะ ยิ่งเห็นคุณภุริสบาย ออร์ก็สบายใจขึ้น”

รอยยิ้มของเธอสดใส ปรกาศตาวาววาม ภุริรู้ดีว่าความหดหู่เศร้าหมองของเขาถูกชั๊กฟอกให้สดใสขึ้น

หากครั้งกลับถึงบ้าน เขาก็อดรู้สึกวังเวงกับช่องจอดรถที่เคยมีรถของฟ้ารุ่งไม่ได้ พอเดินผ่านหน้าห้อง ชายหนุ่มก็ต้องหยุดจับประตูให้เปิดออก

ห้องมืด ว่าง และเงิบ

เขาพาตัวเองไปนั่งบนเก้าอี้ ทอดกายกั้วงนอน หลับตานึกถึงหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของห้อง และแผลอหลับไป.....